

Одамлар одаби, мулайм хулқи үгил, кизларни учратганда хавас билан сурайдилар;

— Болам, кимнинг фарзандисан?

— ... фалончининг.

— Отанга рахмат!

Мана шу иккى каломни эшитишадан ҳам ортиг бахт борми?

Кунларнинг бирда шу киши отагизини кўриб, сиз ҳақинигизда курсанд бўйл гапирса, пада-

рингиз кўнгли тоддай

кутиллади, бир олам севинча тўлди. Ахир,

ота-она фарзанд

тарбияларкан, улар

кариган чогимда

огиримини енгил килар,

кўйламдан юмушими

олар, таянишадан бўйл,

деб умид қилидада.

Биз оталаримизни

падар бузурковлари-

миз деб тарьиф эта-

миз. Улар кийинчилик-

ларимизни, ғам-

гуассаларимизни бўй-

ладиган, ёзилгимизи

дан биргалишиб

севинадиган ҳаётимиз

тиргакларидир. Багри-

мизнинг бутунлиги,

фиркининг беранини

оталаримиздан.

Мен рахматли отамни

тез-тез ўйлайман.

Хар гал қузурда бўлганимда

уммини ёш боладек ҳам

стардим. Ҳолбукни, мен ҳам ота-

мик, бирок отам ҳаринисда

мудом боламан. Унинг сало-

бати ҳалбимга, бутун вуҳу-

димга ҳарорат, кўч-кудрат ба-

гашшадарди. Ҳозир ҳам ўша азиз

сиймо ҳәтт ўйнига сергас-

боқишига уйдайди, эммама яна-

да юксакроқ вазифа-масъулит

юклайверади. Гуч ҳар куни, ҳар

соат унинг тарбиянага, масла-

хатларига муҳордайди.

Уншада отам шифононга

тушанди. Бир кундақ ҳам-

хоналари билан қадрон дўст,

ота-боладай иноклашиб олиб-

ди. Беморлардан ҳол-ахвол

сўзаркиман, улар тўб мени

одиндан танингларидек, мулайм,

ички бир илиқник билан

сўз қотишади.

Шу пайт эшик аста очи-

либ, «Мумкинмиз!» дег ёши

етимларидан ошиб қолган,

узун соқолни, мункиллаган

чол, забараст динигати ва бир

келиничонага кириб келди.

Улар саломланганича дера-

жиди қаровоти ўтирган олт-

миш ёшлар атрофидаги ота-

хон томон юриди.

— Ассалом алайкум, ота!

Эх-ҳа, жудам беъзота бўли-

сиз. Сизни ҳам беъзоти

клип кўйиман-а, — дег сан-

чи ўринидан турди бемор.

Бироз шамолларни шекилини,

харлик курсии, сира башаш-

тирмапти. Үғн-қизлар ёним-

дин жилмайди. Несвадар мени

ёлгизлатиб қўярмади? Үзок

иўл, шу ётнингни овора

бўлиб...

Оҳоҳонлар ўзок сўрашилар.

Хатто қандай дори-дармонлар

олаёттани-а, қишлоқлардаги ўзга-

рлар, тенгизи чолларнинг

ахволи ўзинадоратдан қолмади.

Суҳбатга ёшлар кўшилди.

Келин чой кўйб узатди.

Бу учрасида мени ҳайратта сол-

ди: «Убемонинг отасими? Ий-е?

Ота деб қучоқ, очи-ку?

Ҳарқалай тетик экан. Шу

шешга борган бўлса ҳам, ўели-

2002 йил — Қарияларни қадрлаш йили

нинг ахволидан ҳабар олиши

келибди-я. Ота-да!»

Этаси ўша бемор отаҳонда

ташакида тўғт-беш киши дав-

расида ўтирган экан. Салом-

лашади.

— Ўғилларим Аҳмаджон,

Рустамжон, келиниларим, — дег

ишидиганда ҳаммаси

хушчакчак ҳолда

танинтиридан отаҳон.

— Булар-да!

Мана шу иккى калом-

ни эшитишадан ҳам

ортиг бахт борми?

Кунларнинг бирда шу

киши отагизини кўриб,

сизни отагизни кўриб,